

[Munch-Petersen.]

komme og paastaa, at det er en ren Tilfældighed, men det maa være Udtryk for en vis Opfattelse i Befolkningen. Jeg mener ogsaa at kunne slaa fast, at den gældende Retsopfattelse her i Landet vedrørende disse Spørgsmaal er i Strid med den Lov, der gælder. Kendelsen i den sidste Sag, som i tidligere Sager, er altsaa et Slag i Ansigtet, ikke, som et æret Medlem har sagt her tidligere i Aften, et Slag i Ansigtet paa det danske Folks Retsbevidsthed, men et Slag i Ansigtet paa Straffelovens reaktionære Paragraffer, ligeledes paa Regeringen, som har rejst denne Sag, og som har fremskyndet den efter længere Tids Forløb, da det ærede Medlem Hr. Pürschel rejste Spørgsmaalet her i Folketinget, saaledes som Regeringen jo altid har bøjet sig for det ærede Medlem Hr. Pürschels Henstillinger her i Tinget. Sagen er tilsyneladende ogsaa et Slag i Ansigtet paa den nedsatte Svangerskabskommission. Der er jo sket det mærkelige, at Offentligheden i Dag, inden der er afgivet nogen Betænkning fra Svangerskabskommissionen, har faaet noget af Indholdet af den Betænkning, man engang vil afgive, at vide gennem Anklagemyndighedens Tale ved Nævningetinget; her har i hvert Fald Anklagemyndigheden, efter Sigende med Billigelse af sin overordnede, Formanden for denne Kommission, citeret forskellige Ting fra den Betænkning, som denne Kommission vil afgive, og har erklæret, at denne Kommission er kommet til det Resultat, at saadanne Forhold, som skulde afgøres i det paa-gældende Nævningeting, er strafbare. Nævningerne er kommet til et andet Resultat, og det viser jo, at Retsbevidstheden kræver langt videregaaende Forholdsregler end dem, Kommissionen synes at ville foreslaa, og langt videregaaende end dem, Regeringen vil være villig til at gennemføre.

Kommissionen har hidtil nærmest virket til at trække Sagen i Langdrag. Den har siddet henved tre Aar, og den har hver Gang, vi har haft Rigsdagen samlet, været benyttet til at henvise til, idet man har sagt, at man kunde ikke drøfte Spørgsmaalet, før denne Kommission engang havde afgivet sin Betænkning. Vi har stillet vort Lovforslag paa dette Omraade, som netop er i Overensstemmelse med den Retsbevidsthed, som hersker i den frisindede Del af Befolkningen, ogsaa den Del, man i almindelig borgerlig Forstand kalder frisindede. Men det er blot betegnende for den reaktionære Tid, at de tidligere frisindede Partier er blevet Modstandere af saadanne Punkter,

som de selv endnu har paa deres Program. Vort Lovforslag er derfor blevet syltet, og det samme gælder de andre Lovforslag, vi har stillet i de forløbne Rigsdagssamlinger: vort Forslag om en stærkt paatrængt Hjælp til de arbejdsløse, om Hjælp til de arbejdende Landbrugere — paa hvilket Omraade vi er det eneste Parti, der har stillet Forslag om effektive Foranstaltninger, som Folketinget altsaa ikke har villet gennemføre —, endvidere vort Forslag angaaende Krigsinvaliderne, med Hensyn til hvilket vi kan slaa fast, at Hovedbestyrelsen for Foreningen af sønderjyske krigsbeskadigede og faldnes efterladte sammen med det Aarsmøde, der var samlet i Søndags i Tinglev, har vedtaget en Resolution, hvori man netop fastholder det principielle Krav om offentlig og mundtlig Forhandling i Invalidenævnet, det Krav, som vort Parti har været ene om at fastholde her i Tinget. Det er ogsaa paa sin Plads at minde om vort Lovforslag til Værn om Søfolks Arbejdsforhold, som blev mødt af et Lovforslag fra Regeringens Side. Vi spurgte dengang, om det var Meningen, at dette Lovforslag skulde gennemføres, og vi hævdede, at det blot var noget, man fremsatte forud for Overenskomstsituationen for at skabe falske Illusioner hos Søfolkene om, at Rigsdagen eventuelt vilde hjælpe dem, saa at de ikke behøvede at benytte effektive Foranstaltninger gennem de Kampmidler, som staa til Fagorganisationens Raadighed, for at gennemføre deres Krav. Det har vist sig, at vor Forudsigelse var fuldkommen rigtig, thi efter at Overenskomstsituationen er drevet over, er der ingen, der har bekymret sig om dette Lovforslag; der er ingen Betænkning kommet fra Udvalget, Lovforslaget har kun været til den Førstebehandling, som man dengang af agitatoriske Grunde var nødt til at underkaste det.

I øvrigt kan det jo slaas fast, at den højtærede Justitsminister har fortsat sin landsfaderlige Omsorg for, hvad Befolkningens sarte Øren kan taale at høre. Ganske vist har han naturligvis tilladt svenske og norske socialdemokratiske Politikere at tale her og endog at benytte Statsradioen til Spredning af deres Taler over Landet. Ogsaa andre Udlændinge har haft Tilladelse til at tale her i Landet, men over for andre Udlændinge har Justitsministeren grebet ind og forbudt dem at tale og endda enten forhindre deres Indrejse hertil eller kun givet dem Indrejsetilladelse paa meget skarpe Betingelser. Det gælder f. Eks. Føreren for Kommunisterne i Saar, der umiddelbart efter Saarafstemningen skulde